

De schaduwvriend

Van Alex North verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De Fluisterman

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Alex North

De schaduwvriend

Vertaald door Iris Bol
en Marcel Rouwé

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5359 8

© 2020 Alex North

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Iris Bol en Marcel Rouwé

Oorspronkelijke titel *The Shadow Friend*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph,

an imprint of Penguin Books Ltd.

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Penguin Random House

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Lynn en Zack

Proloog

Ik werd door mijn moeder naar het politiebureau gebracht.

De agenten wilden me er zelf op de achterbank van hun auto naartoe brengen, maar dat weigerde ze. Voor zover ik me kan herinneren is dat de enige keer dat ik haar ooit kwaad heb gezien. Ik was vijftien en stond in de keuken, geflankeerd door twee enorme politieagenten. Mijn moeder stond in de deuropening. Ik weet nog dat haar gezichtsuitdrukking veranderde toen ze haar vertelden wat de reden van hun komst was en waarover ze met mij wilden praten. Eerst leek ze in de war door wat ze hoorde, maar de uitdrukking op haar gezicht kreeg meer weg van angst toen ze me aankeek en zag hoe verloren en bang ik op dat moment was.

Hoewel mijn moeder een kleine vrouw was, zorgde iets in de ingehouden felheid van haar stem en haar fiere houding ervoor dat de forse agenten allebei een stap bij me vandaan deden. Onderweg naar het politiebureau zat ik op de passagiersstoel naast mijn moeder en ik voelde me verdoofd terwijl we de auto volgden die voor ons uit door het dorp reed.

Die minderde vaart toen we bij de oude speeltuin kwamen. ‘Niet kijken,’ zei mijn moeder tegen me.

Maar dat deed ik wel. Ik zag de afzettingen die waren geplaatst. De agenten die met grimmige gezichten langs de kant van de weg stonden. De voertuigen die langs de weg waren geparkeerd, met de zwaailichten die geluidloos ronddraaiden in de namiddagzon. En ik zag het oude klimrek. De grond ernaast was altijd dof en grijs geweest, maar ik zag dat die op dat moment een rood patroon had. Alles leek heel rustig en plechtig, de sfeer bijna eerbiedig.

En toen kwam de auto voor ons tot stilstand. De agenten wilden dat ik het schouwspel waar ze mij verantwoordelijk voor hielden goed kon zien.

Je moet echt iets aan Charlie doen.

Die gedachte was heel vaak bij me opgekomen in de maanden die aan die dag voorafgingen, en ik weet nog welke frustratie die elke keer met zich meebracht. Ik was vijftien, en het was niet eerlijk. Het leek alsof mijn hele leven werd beperkt en gecontroleerd door de volwassenen om me heen, maar geen van hen leek de zwarte bloem te hebben opgemerkt die midden in de tuin stond te rotten. Of ze hadden besloten dat het makkelijker was om die met rust te laten – en dat het niet belangrijk was dat het gras erdoor werd vergiftigd.

Het had niet aan mij moeten zijn om de situatie met Charlie op te lossen.

Dat weet ik nu.

Maar toch, toen ik in die auto zat, werd ik overweldigd door het schuldgevoel dat ik van hen moest voelen. Eerder die dag had ik door de stoffige straten gelopen, mijn ogen samengeknepen tegen de zon, zwetend in de zinderende hitte, en had ik James precies daar in de speeltuin in het oog gekregen. Mijn oudste vriend. Een kleine, eenzame gestalte in de verte, die onhandig op het klimrek zat. En hoewel hij en ik elkaar al weken

niet hadden gesproken, had ik heel goed geweten wat hij daar deed. Dat hij daar op Charlie en Billy zat te wachten.

En ik was langs hem heen gelopen.

Een paar agenten daar draaiden zich om en keken naar ons, en ik voelde me even gevangen onder een stolp van doodse stilte. Aangestaard en veroordeeld.

Toen maakte ik een schrikbeweging, omdat er plotseling een keihard geluid klonk.

Het duurde even voordat ik doorhad dat mijn moeder op de claxon van de auto drukte. Het harde geloei leek ongepast en oneerbiedig in die situatie – als een schreeuw tijdens een uitvaart –, maar toen ik naar mijn moeder keek, zag ik dat haar kaak gespannen was en dat ze haar woedende blik strak op de politieauto voor ons gericht hield. Ze hield haar hand omlaaggedrukt, en het geluid bleef door het dorp weerkaatsen.

Vijf seconden.

‘Mam.’

Tien seconden.

‘Mám.’

Zodra de politiewagen zich weer in beweging zette en langzaam doorreed, haalde mijn moeder haar hand van de claxon en werd de wereld stil. Toen ze mij aankeek, was de uitdrukking op haar gezicht vreemd genoeg zowel hulpeloos als kordaat, alsof mijn pijn de hare was en ze per se een zo groot mogelijk deel van deze last voor mij wilde dragen.

Want ik was haar zoon en zij was degene die het voor mij zou opnemen.

‘Het komt wel goed,’ zei ze.

Ik reageerde niet. Ik staarde alleen terug en hoorde de serieuze toon van haar stem, zag de overtuiging op haar gezicht. Ik was dankbaar dat er iemand was die voor me zou opkomen,

al zou ik dat nooit hardop hebben toegegeven. Dankbaar dat er iemand was die om me gaf. Iemand die zoveel vertrouwen in mijn onschuld had dat de woorden zelf niet hardop gezegd hoefden te worden.

Iemand die alles zou doen om mij te beschermen.

Na wat aanvoelde als een eeuwigheid knikte ze bij zichzelf, keek daarna weer recht voor zich en begon te rijden. We volgden de politiewagen het dorp uit en lieten de geparkeerde politiebussen, de starende agenten en de met bloed bevleekte speeltuin achter ons. En mijn moeders woorden echoden nog door mijn hoofd toen we bij de autoweg kwamen.

Het komt wel goed.

Sindsdien zijn er vijftientig jaren verstreken, maar daar moet ik nog vaak aan denken. Het is wat alle goede ouders tegen hun kinderen zeggen. Maar wat betekent dat zinnetje nou eigenlijk? Het is een hoop, een wens. Een speelbal van het lot. Het is een belofte die je moet doen, en eentje die je moet proberen te geloven, want wat kun je anders?

Het komt wel goed.

Ja, daar moet ik vaak aan terugdenken.

Dat alle goede ouders dat zeggen, en hoe vaak ze het mis hebben.

I

1

Nu

Op de dag dat het begon, had rechercheur Amanda Beck formeel gesproken vrij. Ze sliep uit. Omdat ze in de vroege uurtjes wakker was geworden uit een voor haar welbekende nachtmerrie, had ze zich zo lang mogelijk vastgeklampt aan de dunne slierten slaap die haar nog restten, en het was al bijna twaalf uur 's middags voordat ze was opgestaan en zich had gedoucht, en de koffie doorliep. Op dat moment werd er een jongen vermoord, maar dat wist nog niemand.

Halverwege de middag begon Amanda aan de korte rit om haar vader te bezoeken. Toen ze aankwam bij Rosewood Gardens stonden er een paar andere auto's op de parkeerplaats, maar ze zag niemand. Een doodse stilte daalde over de wereld neer toen ze over het bochtige pad tussen de bloembedden liep tot ze bij het toegangshek kwam. Daarna nam ze de route die ze de afgelopen tweeënhalf jaar uit haar hoofd had geleerd, en liep ze langs grafstenen die vertrouwde bakens voor haar waren geworden.

Was het gek om de doden als vrienden te beschouwen?

Misschien wel, maar een deel van haar deed het toch. Ze bezocht de begraafplaats minstens één keer per week, en dat

betekende dat ze de mensen die hier lagen vaker zag dan het handjevol levende vrienden dat ze had. Hier had je het graf dat altijd keurig verzorgd was, met verse bloemen. Daar was het graf met de oude, lege cognacfles die schuin tegen de steen stond. Vervolgens kwam het graf dat bezaaid lag met pluchen beesten – waarschijnlijk het graf van een kind van wie de ouders hem of haar nog niet helemaal konden loslaten, dacht Amanda.

En dan, na een laatste keer te zijn afgeslagen, het graf van haar vader.

Ze bleef staan en stak haar handen in de zakken van haar jas. Het graf werd gemarkeerd door een rechthoekige steen, breed en sterk, precies zoals de vader die ze zich herinnerde uit haar jeugd. De eenvoud ervan – alleen zijn naam en de twee datums die het begin en het einde van zijn leven aangaven – had iets aangenaam onherroepelijks. Geen poespas, precies zoals hij zou hebben gewild. Haar vader was thuis een liefhebbende, zorgzame man geweest, iemand die zijn hele leven bij de politie had gewerkt, waar hij zijn plicht had gedaan en aan het einde van de werkdag zijn werk steevast op kantoor had gelaten. Het had gepast geleken om dat aspect van zijn karakter tot uiting te laten komen op de grafsteen die ze had gekozen. Ze had er een gevonden die heel goed deed wat er van hem werd verlangd, zonder dat er emotie bij kwam kijken.

En verdomme geen bloemen op mijn graf, Amanda.

Als ik er niet meer ben, ben ik er niet meer.

Een van de vele bevelen die ze had opgevolgd.

Maar het was verdomme nog steeds bizar en schokkend dat hij niet langer op aarde was. Als kind was ze bang geweest in het donker, en dan was het altijd haar vader geweest die kwam als ze riep. Elke keer dat hij nachtdienst had gehad was ze ze-

nuwachtig geweest, alsof er een vangnet was weggehaald en er niets zou zijn om haar op te vangen als ze viel. Zo ervoer ze het leven tegenwoordig ook. In haar achterhoofd had ze voortdurend het idee dat er iets mis was, dat er iets ontbrak, maar dat daar verandering in zou komen. Dan schoot haar opeens weer te binnen dat haar vader dood was en drong de harde werkelijkheid tot haar door. Als ze nu riep, was er niemand die 's nachts bij haar zou komen.

Ze trok haar jas wat strakker om zich heen.

En ook niet tegen me praten als ik er niet meer ben.

Ook dat was een bevel, dus als ze nu haar vaders graf bezocht, stond ze daar alleen maar wat te denken. Haar vader had natuurlijk gelijk. Net als hij was ze niet gelovig, dus had het volgens haar weinig nut om dingen hardop te zeggen. Bovendien was er nu toch niemand die het kon horen; de kans op ondervraging was voorbij. Wat haar nog restte was het korte leven van ervaring en wijsheid dat haar vader haar had geschonken, en het was aan haar om dat uit te pluizen. Om delen tegen het licht te houden, er stof vanaf te blazen, en te kijken wat werkte en wat ze kon gebruiken.

Emotieloos.

Afstandelijk.

Efficiënt.

Zo had hij zijn werk gedaan. Ze dacht vaak aan de goede raad die hij haar had gegeven: als je iets gruwelijks zag, moest je dat opbergen in een doosje. Dat doosje bewaarde je afgesloten in je hoofd en je maakte het alleen open als je er iets anders in moest gooien. Het werk, en de taferelen die je vanwege dat werk te zien kreeg, moesten koste wat kost gescheiden worden gehouden van je privéleven. Dat had heel eenvoudig geklonken, keurig netjes.

Hij was erg trots geweest toen ze bij de politie was gegaan, en hoewel ze hem met heel haar hart miste, was een klein deel van haar blij dat hij niet meer had kunnen zien hoe ze met de afgelopen twee jaar was omgegaan. De doos vol gruwelen in haar hoofd die weigerde dicht te blijven. Haar nachtmerries. Het feit dat ze niet het soort diender was gebleken dat hij was geweest, en ze betwijfelde of ze dat ooit zou worden.

En hoewel ze haar vaders voorschriften opvolgde, weerhielden die haar er niet van aan hem te denken. Zoals altijd vroeg ze zich ook vandaag af hoe teleurgesteld hij zou zijn.

Ze liep net terug naar haar auto toen haar telefoon ging.

Een halfuur later was Amanda weer in Featherbank en stak ze het braakliggende terrein over. Ze had een bloedhekel aan deze plek. Aan de grove, zongeblikerde struiken die er stonden. De stilte en de eenzaamheid. De manier waarop de lucht hier altijd ongezond aanvoelde, alsof het land zelf zuur was geworden en je de verrotting en het gif in de grond onbewust kon voelen.

‘Daar hebben ze hem toch gevonden?’ Rechercheur John Dyson, die naast haar liep, wees naar een iele struik. Net als alles wat hier wist te groeien, was die sterk, droog en scherp.

‘Ja,’ zei ze. ‘Inderdaad.’

Daar hebben ze hem gevonden.

Maar het was ook de plek waar ze hem eerst waren kwijtgeraakt. Twee jaar geleden was hier een jongetje verdwenen toen hij naar huis liep, en toen, een paar weken later, was zijn lichaam op dezelfde plek gedumpt. Het was háár zaak geweest. De gebeurtenissen die erop waren gevolgd hadden haar carrière in een soort vrije val gestort. Voor de zaak met de dode jongen had ze verwacht dat ze gestaag hogerop zou komen, dat

ze de doos in haar hoofd veilig dicht zou kunnen houden, maar zoals was gebleken, had ze zichzelf totaal niet gekend.

Dyson knikte bij zichzelf. ‘Ze zouden hier een hek omheen moeten zetten. Er vanuit de ruimte een kernbom op moeten gooien.’

‘Het zijn de mensen die slechte dingen doen,’ zei ze. ‘En als ze die niet op de ene plek doen, doen ze ze wel ergens anders.’

‘Misschien.’

Hij klonk niet overtuigd, maar het leek hem ook niet echt te kunnen schelen. Dyson was behoorlijk dom, dacht Amanda. Tot zijn verdediging kon ze aanvoeren dat hij zich daar in elk geval van bewust leek te zijn, waardoor zijn hele loopbaan werd gekenmerkt door een uitzonderlijk gebrek aan ambitie. Ondertussen was hij begin vijftig, deed zijn werk, inde zijn salaris en ging elke avond naar huis zonder ook maar één keer achterom te kijken. Ze was jaloers op hem.

De dichte bosrand die de bovenkant van de steengroeve markeerde bevond zich vlak voor hen. Ze keek even om. De afzetting, die op haar bevel rondom het braakliggende terrein was aangebracht, was niet te zien door het struikgewas, maar ze voelde de aanwezigheid ervan. Met daarachter, uiteraard, een groot onderzoek waarvan de onzichtbare radertjes al in beweging waren gezet.

Ze kwamen bij de bomen.

‘Pas op waar je je voeten neerzet,’ zei Dyson.

‘Pas zelf maar op.’

Ze ging expres voor hem staan, duwde het hek omhoog dat de afscheiding vormde tussen het braakliggende terrein en de steengroeve, en dook er vervolgens onderdoor. Een stukje verderop hing een vervaagd waarschuwingsbord aan het hek dat op geen enkele manier voorkwam dat de kinderen uit de buurt

hier op verkenning gingen. Misschien werkte het zelfs als aanmoediging; dat zou bij haar als kind waarschijnlijk het geval zijn geweest. Maar Dyson had gelijk. De grond was hier steil en verraderlijk, en ze concentreerde zich erop hoe ze haar voeten neerzette terwijl ze vooropging. Als ze uitgleed nu ze voor hem liep, zou ze hem verdomme moeten vermoorden om geen gezichtsverlies te lijden.

De zijkanten van de groeve waren gevaarlijk steil en ze baande zich voorzichtig een weg omlaag. Wortels en takken, gebleekt in de verzengende zomerzon, staken als pezen uit de rotsen, en ze greep hun ruwe kronkels vast om haar evenwicht te bewaren. Het was ongeveer vijftig meter diep en ze was blij toen ze vaste grond onder haar voeten had.

Een tel later schraaptten Dysons voeten over het gesteente naast haar.

En toen klonk er geen enkel geluid meer.

De steengroeve had iets sinisters en bovennatuurlijks. De plek voelde geïsoleerd en troosteloos aan, en hoewel de zon nog altijd fel op de braakliggende grond boven hen scheen, was het hier beneden veel koeler. Ze keek om zich heen naar de rotsen en de groepjes vergeelde struiken die hier beneden groeiden. Het was hier een doolhof.

Een doolhof waarin Elliot Hick hun de weg had gewezen.

‘Deze kant op,’ zei ze.

Eerder die middag waren er voor een huis hier in de buurt twee jongens aangehouden. Een van hen, Elliot Hick, was bijna hysterisch geweest; de ander, Robbie Foster, was juist gelaten en kalm. Ze hielden ieder een mes en een boek vast en ze zaten allebei zowat van top tot teen onder het bloed. Op dit moment zaten ze op het bureau voor ondervraging, maar Hick had de agent die als eerste ter plaatse was al verteld wat ze hadden ge-

daan, en waar ze het resultaat daarvan konden vinden.

Het was niet ver, had hij gezegd. Honderd meter of zo.

Amanda liep langzaam en voorzichtig tussen de rotsblokken door. De stilte hier had iets drukkends, waardoor het net leek of ze onder water was, en haar borstkas voelde steeds strakker aan bij het idee wat ze straks zouden aantreffen. Als Hick tenminste de waarheid had gesproken. Er was altijd een kans dat er hier helemaal niets te vinden zou zijn. Dat dit niets meer was dan een bizarre grap.

Amanda duwde een gordijn van scherpe takken opzij. Het idee dat dit een rotgeintje was leek absurd, maar was alsnog veel en veel beter dan het idee dat ze zo meteen op een open plek zou komen en dan zou zien...

Ze bleef als aan de grond genageld staan.

En dát zou zien.

Dyson kwam naast haar staan. Zijn ademhaling ging wat snel, al was niet duidelijk of dat kwam door de lichamelijke inspanning van de afdaling en de wandeling of door het tafereel dat ze nu voor zich zagen.

‘Jezus christus,’ zei Dyson.

De open plek voor hen was grofweg zeshoekig, de grond oneffen maar min of meer vlak, en werd aan alle kanten omgeven door bomen en een wirwar van struiken. De omgeving leek bijna occult – een eerste indruk die werd versterkt door het tableau dat daar was gecreëerd.

Het lichaam bevond zich ongeveer vijf meter verderop, precies in het midden. Het was in een knielende houding geplaatst, voorovergebogen, bijna alsof het in gebed was, de magere armen naar achteren gebogen langs de grond, als gebroken vleugels. Het lichaam leek dat van een tienerjongen. Hij droeg een korte broek en een T-shirt dat was opgekropen tot

zijn oksels, maar door al het bloed viel moeilijk te bepalen welke kleur de kleren hadden gehad. Amanda liet haar blik over het lichaam gaan. Op het ontblote bovenlijf van de jongen waren talloze donkere steekwonden te zien en het bloed daaromheen vormde lichtbruine vegen op zijn huid. Er lag een grotere plas bloed onder zijn hoofd, dat ongemakkelijk opzij was gedraaid en nauwelijks meer vastzat, maar godzijdank wel met het gezicht van haar af lag.

Emotieloos, bracht Amanda zichzelf in herinnering.

Afstandelijk.

Efficiënt.

Even stond de hele wereld stil. Toen viel haar oog ergens anders op en fronste ze. ‘Wat is dat daar op de grond?’ vroeg ze.

‘Het lichaam van een kind, godverdomme nog aan toe, Amanda.’

Ze sloeg geen acht op Dyson en liep heel behoedzaam een paar passen naar voren op de open plek, omdat ze bang was dat ze de plaats delict zou verstoren. Maar ze wilde wel begrijpen wat ze daar zag. Op de stenen bodem was meer bloed te zien, dat zich uitstrekte in een cirkel rond het lichaam. Het patroon leek te regelmatig om toeval te zijn, maar pas toen ze bij de buitenste rand van de vlekken zelf kwam, beseftte ze wat het waren. Ze staaarde omlaag terwijl haar blik van de ene naar de andere plek schoot.

‘Wat is het?’ vroeg Dyson.

Weer reageerde ze niet, maar ditmaal omdat ze niet goed wist wat ze moest zeggen. Dyson liep naar haar toe en kwam weer naast haar staan. Ze verwachtte nog een opmerking, meer getier, maar hij zei niets en ze merkte dat hij even geschokt was als zij.

Ze telde de vlekken zo goed en kwaad als het ging, maar het